

Een wisseling van de wacht

Cees Ehlers, voorzitter Nederlandse Geologische Vereniging

Sommigen weten het, maar de meeste lezers van dit blad hebben nauwelijks gemerkt dat er een nieuwe redactie aan het werk is. Het is ook niet te zien aan het uiterlijk en de inhoud van ons blad: wie de jaargang '95 van Grondboor & Hamer naast de nu verschenen nummers van '96 legt, merkt geen verschil. Dat is een compliment voor de "oude" en de "nieuwe" redactie, die in eendrachtige samenwerking erin zijn geslaagd, een vloeiende en geruisloze overgang te bewerkstelligen.

Toch is het goed om even stil te staan bij deze wisseling van de wacht, ook al was hij dan zo moeilijk op te merken. Het gaat immers niet alleen om ons tijdschrift, maar in dit geval vooral om de mensen die achter het blad zitten. Iedereen vindt het de normaalste zaak van de wereld, dat Grondboor & Hamer op geregelde tijden in de bus ploft en dat de inhoud veelzijdig en boeiend is. Dat vanzelfsprekende vertrouwen wordt wel eens beschaamd, want het is en blijft mensenwerk, maar altijd kon het resultaat alleen ontstaan, doordat een aantal mensen zich ver-

antwoordelijk voelt voor ons tijdschrift.

De "oude" ploeg neemt nu gedeeltelijk afscheid. Dit team had als aanvoerder Cees Laban. In de ruim tien jaar, waarin hij als hoofdredacteur de leiding in handen had, is ons blad sterk gemoderniseerd, fraaier geworden in zijn zwartwit-foto's, is er kleur geïntroduceerd en is het formaat totaal gewijzigd. Een kleine revolutie, maar die werd stap voor stap ontwikkeld en uitgevoerd. Cees wist, werkend vanuit zijn redactionele achtergrond bij "Mens en Wetenschap", in de meeste gevallen zijn mederedactieleden en het bestuur te overtuigen met zijn denkbeelden over verandering. Ook slaagde hij erin, het eeuwige probleem van kopijgebrek op te lossen. Terugkijkend zien we dan ook een glanzende "loopbaan". Hier en nu is het het juiste moment om te zeggen: Cees, heel hartelijk bedankt voor alles wat je voor ons blad en de vereniging hebt gedaan. Het resultaat van je inzet was elke keer weer te zien.

Zoals eerder opgemerkt: het redactiewerk was geen éénmansbedrijf, en

daarom past ook een woord van dank aan degenen die gemeend hebben bij deze belangrijke wisseling met het redactiewerk te moeten stoppen. Zonder iemand tekort te willen doen, mag hier Harry Huisman genoemd worden. Hij is bekend geworden door de uitstekende invulling van de rubriek Geovaria, waarvan bekend is, dat deze graag werd gelezen.

Een nieuw team neemt de werkzaamheden nu over. Enkele redactieleden zijn gebleven, Cees Laban doet ook nog mee als "gewoon" redactielid, en er zijn drie nieuwe gezichten. Marianne Duyvestijn uit Den Haag en Fred Rabe uit Deventer zijn enthousiast aan de uitdaging begonnen en zij hebben gezelschap gekregen van Peter Venema uit Hengelo als hoofdredacteur. Hij heeft de kennis en de ervaring om ons blad zijn voorafstaande plaats te laten behouden en de ingezette ontwikkeling verder gestalte te geven.

Het bestuur wenst de nieuwe redactie een goede toekomst toe met veel arbeidsvreugde.

Rhacophyton, een interessante plant uit het Laat-Devoon

Hans Steur

'Devonische planten zijn weerbarstig. Devonische planten moeten veroverd worden.' Dat werd mij enige jaren geleden gezegd door iemand die er ervaring mee had. Nu ik mij ook enige tijd met devonische plantenfossielen heb beziggehouden, kan ik deze uitspraak alleen maar beamen.

Er zijn twee factoren die het verzamelen van en werken met deze fossielen moeilijk maken.

In de eerste plaats zijn fossielen van goed bewaard gebleven devonische planten zeldzaam. Lagen met zg. haksel, onbepaalde plantendelen,

komen vrij vaak voor, maar herkenbare planten zijn niet algemeen. Bovendien is het voorkomen vaak beperkt van omvang. Sommige groeves zijn beroemd door de planten die er gevonden zijn, maar bij nadere studie blijkt dat deze alleen in een laag van enkele centimeters dik voorkwamen of in een lens die slechts eenmalig ontsloten was. Een heel andere situatie dus dan bij Carboonplanten, die in grote hoeveelheden boven de kolenlagen aanwezig zijn.

In de tweede plaats zijn devonische planten nog weinig gedifferentieerd en

daardoor vaak onopvallend en moeilijk te determineren. Blaadjes kom je bijvoorbeeld bijna niet tegen. De meeste planten bestaan uit een as, die zich meerdere keren vertakt. De laatste en fijnste vertakkingen zou je in sommige gevallen blaadjes kunnen noemen, maar de 'verweving' van die laatste vertakkingen tot echte blaadjes met een bladschijf en nerven is bij maar weinig devonische planten echt tot stand gekomen. Sommige planten hebben stekels die wat houvast geven bij de determinatie. De voortplanting geschiedde in vrijwel alle gevallen via